

LBRIS

We know
books

VALÉRIE TRIERWEILER

MULTUMESC
PENTRU ACEST MOMENT

Fosta primă-doamnă a președintelui Franței se destăinuie

Traducere și note de Adriana Bădescu

editura rao

Primul mesaj îmi parvine miercuri dimineață. O prietenă jurnalistă mă anunță: „*Closer* va scoate vineri, pe prima pagină, fotografiile ale lui François Hollande și Julie Gayet“. I-am răspuns laconic, vag contrariată. Zvonul respectiv, cum că președintele și actrița aceea au o relație, îmi otrăvește viața de luni bune. Circulă, se stinge, apare iar, dar mie nu-mi vine să cred. Îi trimit mesajul lui François, fără alte comentarii. El îmi răspunde imediat:

– Cine ți-a spus asta?

– Nu contează, important e să știu dacă ai sau nu ceva să-ți reproșezi.

– Nu, nimic.

M-am liniștit.

Orele trec, iar zvonul continuă să circule. Eu și François vorbim după-amiază și luăm cina împreună fără să abordăm subiectul. Zvonul a fost deja motiv de dispute între noi, n-are rost să mai pun și eu paie pe foc. A doua zi dimineață primesc

un nou SMS, de la o altă prietenă jurnalistă: „Salut, Val. Zvonul Gayet se face iar auzit, va apărea mâine pe coperta *Closer*, dar cred că ești deja la curent“. Îi trimit și acum mesajul lui François. De data asta nu-mi răspunde. Este într-o deplasare nu departe de Paris, la Creil, printre militari.

O rog pe una dintre vechile mele colege jurnaliste, care și-a păstrat contactele în presa mondenă, să-și întindă antenele. La Palatul Elysée, apelurile telefonice venite din partea redacțiilor se înmulțesc. Toți consilierii pe probleme de comunicare ai președinției sunt asaltați cu întrebări privind această copertă ipotetică.

Dimineața trece marcată de discuții cu cei apropiați. Programul prevedea să mă alătur echipei de la creșa Palatului, la o masă împreună, pregătită de bucătarul micuților. Inițiasem acest ritual cu un an în urmă: douăsprezece doamne care se ocupă de copiii personalului și ai consilierilor președintelui. Trecuse o lună de când sărbătorisem Crăciunul alături de părinții copiilor. Eu și François împărțiserăm cadourile; el plecase repede, ca de fiecare dată, iar eu rămăsesem să schimb câte o vorbă cu unul, cu altul. Fericită în acel cuibușor liniștit.

Prânzul mi-a refăcut puterile, dar mă simt deja apăsată, ca la apropierea unui pericol. Directoarea creșei ne așteaptă la ușă, vizavi, pe rue de l'Elysée. Mă însoțește Patrice Biancone, un fost coleg de la Radio France Internationale, devenit fidelul meu șef de cabinet. La creșă, scot din buzunar cele două telefoane mobile: unul pentru muncă și pentru viața publică, celălalt pentru François, pentru copiii mei, pentru familie și cei apropiați. Masa este aranjată ca de sărbătoare, chipurile sunt vesele. Îmi ascund tulburarea și îmi așez telefonul personal lângă

farfurie. „Fred“, bucătarul, ne aduce felurile de mâncare, în timp ce asistentele maternale se așază pe rând la masă făcând cu schimbul pe lângă copii.

În 2015, creșa de la Elysée va împlini treizeci de ani de existență, iar până acum a găzduit aproape șase sute de copii, în primul rând pe cei ai lui François pe vremea când era consilier prezidențial. Pe atunci, la fel ca toți angajații de la Palat, își aducea în fiecare dimineață la creșă copiii încă mici. În vederea aniversării, mă gândisem să-i reunesc pe foștii micuți, deveniți acum oameni în toată firea. Ziaristă la *Paris Match* de douăzeci și patru de ani fiind, îmi închipui cu ușurință ce imagine plăcută ar alcătui această reuniune în curtea Palatului Elysée. Intenționăm să rebotezăm creșa în onoarea Daniellei Mitterrand, cea care i-a pus bazele în octombrie 1985. În calitate de ambasadoare a Fundației Danielle Mitterrand, mă ocup de această aniversare și îmi promit să-i scriu un bilet scurt directoarei de cabinet a lui François Hollande pentru a aproba proiectul și a obține un buget.

Telefonul vibrează. Prietena mea, jurnalista, a fost „la pescuit de informații“ și îmi confirmă că pe coperta revistei *Closer* va apărea fotografia lui François ieșind din casa actriței Julie Gayet. Inima mi se frânge. Încerc totuși să nu arăt nimic. Îi întind telefonul lui Patrice Biancone, ca să citească mesajul. Nu am secrete față de el. „Uite, e referitor la dosarul nostru“. Tonul meu e cât se poate de plat. Suntem prieteni de aproape douăzeci de ani și o privire e suficientă ca să ne înțelegem între noi. Îmi asum un aer detașat și adaug: „Vom vedea imediat“.

Și mă străduiesc să revin la conversația cu personalul creșei, deși gândurile mi se învălmășesc în minte. Ne aflăm în plină epidemie de varicelă. Înclinând mereu din cap, îl previn pe

François printr-un SMS despre informația din *Closer*. Deja nu mai e un zvon, ci un fapt concret.

– Ne vedem la ora 15 în apartament, îmi răspunde el imediat.

A venit momentul să-mi iau la revedere de la directoarea creșei. O stradă, o străduță de traversat, cea care leagă creșa de Palat și de apartamentele noastre private. Cel mai riscant drum din viața mea. Deși nicio mașină fără permis special nu poate trece pe aici, am impresia că traversez cu ochii închiși o autostradă aglomerată.

Urc în grabă scara care duce la apartament. François este deja în dormitorul ale cărui ferestre dau, toate, spre arborii seculari din parc. Ne așezăm pe pat. Fiecare pe partea pe care obișnuim să dormim. Nu pot rosti decât un singur cuvânt:

– Deci?

– Deci, este adevărat, răspunde el.

– Ce este adevărat? Te culci cu fata aceea?

– Da, recunoaște François și se întinde pe pat, sprijinindu-se în antebraț.

Stăm aproape unul de altul pe patul acesta mare. Nu reușesc să-i prind privirea. Se ferește. Întrebările îmi năvălesc pe buze:

– De când? Cum s-a putut întâmpla una ca asta? De ce?

– De o lună, declară el.

Îmi păstrez calmul, nu mă enervez, nu strig. Și nu sparg veselă, așa cum s-a zvonit la scurt timp, atribuindu-mi-se distrugerii imaginare în valoare de milioane de euro. Nu sesizez cutremurul care se apropie. Poate că vrea să dea de înțeles că s-a dus doar să cineze cu ea? Îi sugerez asta. Imposibil, spune că fotografia a fost făcută după o noapte petrecută pe rue du

Cirque, într-un apartament locuit de actriță. De ce să nu mergem pe un scenariu *à la* Clinton? Scuze publice și angajamentul că n-o va mai revedea. Putem să ne reluăm viața pe alte baze, fiindcă nu sunt pregătită să-l pierd.

Minciunile lui urcă la suprafață, adevărul se conturează puțin câte puțin. Recunoaște că legătura e mai veche. De la o lună am trecut la trei, apoi la șase, la nouă și, în cele din urmă, s-a făcut un an.

– N-avem ce face, tu n-o să mă ierți niciodată, îmi spune el.

Apoi pleacă, se întoarce la birou pentru o întâlnire. Eu n-o pot onora pe a mea și-i cer lui Patrice Biancone să-l primească el pe oaspetele meu. Rămân închisă în dormitor toată după-amiaza. Încerc să-mi imaginez ce se va întâmpla, lipită de telefonul mobil, pândind pe Twitter primele semne ale loviturii anunțate. Încerc să aflu mai multe despre întregul „reportaj”. Schimb replici prin SMS cu cei mai buni prieteni ai mei și îi previn pe fiecare dintre copiii mei și pe mama cu privire la ceea ce se va întâmpla. Nu vreau să aflu despre scandal din presă. Trebuie să fie pregătiți.

François se întoarce pentru masa de seară. Ne reîntâlnim în dormitor. Pare mai lovit decât mine. Îl surprind stând în genunchi pe pat. Ținându-și capul în mâini. E în stare de șoc.

– Cum să procedăm?

Folosește discret persoana întâi plural într-o afacere în care eu nu-mi mai am locul. E pentru ultima dată, căci în curând nu „noi”, ci doar „eu” va mai conta. Încercăm să luăm cina în salon, pe măsuța joasă, ca atunci când căutam un dram în plus de intimitate în Palatul acesta sau când voiam să mâncăm pe fugă.

Nu pot să înghit nimic. Încerc să aflu mai multe. Trec în revistă consecințele politice. Unde este președintele exemplar? Un președinte adevărat nu duce două războaie, foflându-se imediat ce poate pentru a ajunge lângă o actriță, cu două străzi mai încolo. Un președinte nu se comportă așa când fabricile se închid, când șomajul crește, iar cota sa de popularitate a ajuns la cel mai scăzut nivel. În momentul acesta mă simt mai puternic afectată de dezastrul politic decât de eșecul în plan personal. Fără îndoială, încă mai sper că vom putea să ne salvăm relația. François îmi cere să opresc litania consecințelor catastrofale; o știe și el. Ia câteva înghițituri din mâncare și se duce înapoi la birou.

Iată-mă din nou singură cu frământările mele; el a convocat o ședință despre care nu vreau să știu. Se va discuta acolo despre soarta mea, fără ca eu să fiu informată într-o privință sau alta. La ora 22.30, se întoarce. Nici măcar nu-mi răspunde la întrebări. Pare pierdut, debusolat. Hotărâsc să mă duc să vorbesc cu Pierre-René Lemas, secretarul general de la Elysée, pe care îl anunț mai întâi prin telefon. François vrea să afle ce treabă am cu el.

– Nu știi, simt nevoia să văd pe cineva.

E rândul meu să străbat acest mic culoar cvasisecret care leagă apartamentul privat de etajul prezidențial. Pierre-René mă primește cu brațele larg deschise. Mă refugiez în ele. Pentru prima dată, izbucnesc în lacrimi, și o fac pe umărul lui. El îmi seamănă, nu înțelege cum s-a putut implica François într-o asemenea poveste. Spre deosebire de mulți alți consilieri, Pierre-René s-a arătat întotdeauna binevoitor. Timp de aproape doi ani, a suportat deseori accesele bruște de proastă dispoziție ale

lui François pe tot parcursul zilei. Seara, era rândul meu să servesc drept paratrăsnet. Ne susțineam reciproc. Schimbăm acum câteva cuvinte. Îi spun că sunt dispusă să iert. Aveam să aflu ulterior că un comunicat privind ruperea relației fusese deja luat în calcul în cursul acelei prime ședințe. Soarta mea fusese pecetluită, dar eu nu știam încă.

Mă întorc în dormitor. Începe o lungă noapte albă, cu aceleași și aceleași întrebări care revin mereu. François a înghițit un somnifer pentru a scăpa de infernul lor și doarme câteva ore la celălalt capăt al patului. După numai o oră de somn, mă trezesc în jur de cinci și mă duc în salon, să mă uit la posturile de știri. Mănânc resturile reci de la cina de ieri, pe măsuța joasă, și ascult la radio. „Informația“ este primul titlu al știrilor de dimineață. Evenimentele devin brusc concrete. Aseară, totul mi se părea încă ireal.

François se trezește. Simt că nu voi putea face față. Clachez, nu mai pot să ascult, mă năpustesc în baie. Iau punguța de plastic ascunsă într-un sertar, printre cosmeticele mele. Conține somnifere de mai multe feluri, sub formă de picături sau pastile. François a venit după mine. Încearcă să-mi ia punguța. Eu fug în dormitor. Îmi smulge punguța, care se rupe. Pastilele se împrăstie pe pat și pe podea. Reușesc să recuperez câteva și înghit câte pot. Vreau să dorm, nu vreau să trăiesc orele care urmează. Simt rafalele care se vor abate asupra mea și nu am forța să le rezist. Vreau să fug, într-un fel sau altul. Îmi pierd cunoștința. E cel mai bun lucru la care puteam să sper.

Nu știu cât am dormit. Să fie oare zi? Sau noapte? Ce s-a mai întâmplat? Îmi dau seama că mă trezește cineva. Aveam să

afiu în scurt timp că era aproape de amiază. Deasupra mea, ca printr-o perdea de ceață, recunosc chipurile a doi dintre prietenii mei buni, Brigitte și François Bachy. Brigitte îmi spune că mă pot interna în spital, mi-a pregătit ea valiza. În camera alăturată așteaptă doi medici. Consilierul pe probleme de sănătate de la Elysée a luat frâiele și a apelat la ajutorul profesorului care conduce departamentul de psihiatrie al spitalului Pitié Salpêtrière. Amândoi mă întreabă dacă sunt de acord să fiu internată. Ce altceva să fac? Am nevoie de protecție în fața uraganului iscat, cu toate că acum abia dacă mai știu cine sunt și ce se întâmplă cu mine. Nu m-aș putea descurca singură.

Cer să-l văd pe François înainte de a pleca, dar unul dintre medici se opune. Găsesc forța necesară pentru a-i spune că altfel nu plec... Se duc să-l caute. Când apare, primesc un nou șoc. Picioarele mi se taie și mă prăbușesc. Văzându-l, trădarea lui pare mai puternică. Totul e mai violent ca în ajun. Totul se accelerează. Decizia de a mă duce de acolo este luată imediat.

Nu pot să mă țin pe picioare. Cei doi ofițeri de securitate se așază de-o parte și de alta a mea, își trec brațele pe sub ale mele și mă susțin atât cât pot. Scara pare interminabilă. Brigitte vine în urma noastră, cu geanta mea, o geantă drăguță pe care echipa care lucrează cu mine la Elysée mi-a oferit-o, ca dar de aniversare, pentru călătoriile oficiale. Dar suntem departe acum de domeniul recepțiilor. Prima-doamnă seamănă cu o păpușă de cârpă stricată, incapabilă să stea pe picioare și să meargă drept. Brigitte urcă alături de mine în mașină. Rămân tăcută pe tot parcursul drumului. Mi-e cu neputință să vorbesc.

Sunt luată în primire îndată ce ajungem și, în doar câteva minute, ajung pe un pat de spital. Dar ce coșmar m-a adus aici,

cu perfuzii în braț și o cămașă de noapte de la Asistența Socială? Mă adâncesc într-un somn profund. Câtă vreme – o zi, două zile? Nu știu, am pierdut orice noțiune a timpului. Primul meu reflex când mă trezesc e să mă reped la cele două telefoane mobile. Dar nu le găsesc. Medicul îmi explică: mi-au fost confiscate „pentru a mă proteja astfel de lumea exterioară“. Cer să le primesc înapoi și ameninț cu plecarea. În fața fermității mele, doctorii acceptă să mi le înapoieze.

Îl văd intrând în salon, îmbrăcat cu o bluză albă, pe ofițerul de securitate care m-a însoțit încă de la alegerea președintelui. Pentru un plus de discreție, stă pe un scaun la ușa salonului, deghizat în infirmier. El supravezează vizitele pe care le primesc, autorizate sau nu. Și sunt rare. Încă nu știu că totul e deja ținut sub control. Dar nu de mine. Afacerea aceasta personală e tratată ca una de stat. Eu nu mai sunt decât un dosar.

Îi confirm unei ziariste informația că sunt în spital. Îmi dau seama că la Elysée se petrece ceva. Impresia mea se dovedește reală. Îndată ce vestea devine publică, „ei“ vor să mă externeze. Prima-doamnă la spital – nu e deloc bine pentru imaginea președintelui. De altfel, mai nimic nu e bun pentru imaginea lui în toată povestea asta. Și în niciun caz fotografia aceea cu el ieșind de la Julie Gayet, cu casca de motociclist pe cap. De data asta mă țin tare și-i declar medicului că vreau să mai rămân câteva zile. Unde să mă duc? Să mă întorc în rue Cauchy, în apartamentul pe care l-a găsit François când am decis să ne mutăm împreună, în urmă cu șapte ani, și căruia de acum nu mai știu cum să-i spun – acasă la mine, acasă la noi? Sunt atât de amețită de medicamente, încât nu pot să stau în picioare, iar

tensiunea mi-a scăzut la 6. Într-o zi a coborât atât de mult, încât nici n-a mai putut fi măsurată.

Medicii discută despre trimiterea mea într-o clinică de recuperare. Amintirile îmi sunt vagi. Le revăd cu ochii minții pe infirmierele care vin regulat să-mi ia tensiunea, inclusiv noaptea, trezindu-mă din somn. Nu-mi amintesc de toate vizitele – doar, evident, de cele ale fiilor mei, care îmi aduc în fiecare zi flori și ciocolată, și de cea a mamei mele, venită urgent din provincie. Și de vizitele lui François Bachy, cel mai bun prieten al meu, și el trecând pe la mine zilnic. Brigitte ține legătura cu Palatul Elysée. Mai târziu avea să-mi spună că a fost stupefiată de lipsa de omenie pe care a constatat-o. Ca un zid de piatră.

E a cincea zi și François tot n-a apărut, dar îmi trimite zilnic mesaje laconice. Aflu că medicii i-au interzis să vină să mă vadă. Nu înțeleg decizia asta care, pe lângă că e dureroasă pentru mine, este și dezastruoasă pe plan politic. După o discuție aprinsă, doctorul cedează în fața argumentelor mele și ridică interdicția. Permite o vizită de zece minute. Care durează mai bine de o oră.

Și în privința asta amintirile mele sunt vagi. Discuția este una liniștită. Ar putea fi oare altfel, ținând seama de dozele astronomice de tranchilizante care îmi sunt administrate? Șeful secției trece din zece în zece minute, ca să se asigure că totul decurge bine, apoi pleacă. Îi va mărturisi mai târziu unuia dintre prietenii săi că a avut impresia că vede doi îndrăgostiți regăsindu-se...

Nu-mi amintesc decât că l-am anunțat pe François că mă voi duce la ceremonia urărilor de la Tulle, prevăzută pentru

săptămâna asta. De ani buni n-am ratat nicio întâlnire în acest oraș de provincie, al cărui ales este François. Îl însoțeam la ceremonie cu mult înainte să devină președinte. Era ca un fel de ritual atât între noi, cât și pentru locuitorii din Tulle. La fel ca acela din ziua alegerilor. De câte ori nu i-am fost alături când făcea turul centrelor de votare? De câte ori n-am coborât împreună în pivnița primăriei din La Guenne pentru a degusta vinul lui Roger și fursecurile lui cu chifteluțe?

Bineînțeles, refuză să mă ia cu el la Tulle. Încearcă mai întâi să motiveze vorbind despre starea mea, dar apoi declară că e imposibil din punct de vedere politic. Pe scurt, nu mă vrea acolo. Eu mă simt pregătită să înfrunt privirile. Ale curioșilor, dar și pe cele ale răuvoitorilor.

La trei luni după ieșirea mea din spital, pe 24 martie, ziua primului tur al alegerilor municipale din 2014, m-am trezit plângând. E dureros să nu fiu cu el în această zi. Prilejul electoral avea să-mi trezească amintiri, bucuria pe care o simțeam întotdeauna alături de el în aceste momente deosebite, la fiecare tur de scrutin și la reuniunile de la universitatea de vară din La Rochelle – întâlnirea anuală a celor din Partidul Socialist.

La toate marile adunări politice eram împreună. De aproape douăzeci de ani, inițial ca ziaristă, apoi ca parteneră a lui. Toate momentele importante ale vieții lui publice le-am trăit în doi. Cu intensitate. Și în fiecare an ne simțeam tot mai apropiați unul de celălalt, până în ziua în care totul s-a schimbat și a început povestea noastră.

Dar acum s-a terminat. Nu mă mai vrea lângă el. Insist:
– Iau mașina și vin.